

Fungerer nyhets- og underholdningsmediene som arenaer for sekularisering?

Den velkjente britiske forfatter og spaltist A. N. Wilson skapte overskrifter da han i 2009 fortalte at han hadde forlatt sitt ståsted som høyprofilert kritiker av kirken og kristen tro, og i stedet var blitt en overbevist kristen. Hans opprinnelige konvertering til ateismen var som en Damaskus-opplevelse, mens hans reise tilbake til kristendommen krevde både tid og ettertanke, ifølge ham selv.

Selv kom jeg nylig over følgende tankevekkende og kontroversielle sitat fra Wilson i Ravi Zacharias' nye bok *Has Christianity failed you?*¹:

Hvorfor endte jeg og så mange andre opp med en så negativ holdning til kristendommen? Som de fleste med høyere utdanning i Storbritannia og Nord-Europa (jeg ble født i 1950) vokste jeg opp i en kultur som er overveldende sekulær og antireligiøs. Universitet, kringkastere og mediene generelt er ikke bare ikke-religiøse men rett og slett anti-religiøse. Jeg må innrømme at det var dette som fikk meg til å miste troen og hjertet i min ungdom. Det følte så lite kult å være religiøs. Som et barn på en lekeplass følte jeg på et irrasjonelt plan at å være religiøs var å være usexy, som å ha fregner eller briller.

Denne barnslige holdningen har skylden for mange av de holdningene du plukker opp fra stand-up komikere og de smått blasfemiske vitsene på tv og radio. Den gir også kraft til selve lidenskapen hos anti-Gud-fanatikere som forfatteren Christopher Hitchens og genetikeren Richard Dawkins, som synes å mene at all verdens ondskap er forårsaket av religion...

Min egen vei tilbake til troen har overrasket meg selv mer enn noen andre. Hvorfor kom jeg tilbake? På sett og vis er det kanskje ikke noe annet enn en overbevisning som har kommet med alderen. I stedet for å la meg kue av dem, er det herlig å kjenne at ved å tro at Kristus er oppstått overvinne jeg alle de liberale smartingene som finnes: strålende skribenter slik som Martin Amis, grovkjeftede og selvtilfredse tv-fjes som Jonathan Ross og Jo Brand; og alle de navnløse produsentene bak mye av det som går på tv.

Men det er bedre grunner enn som så. Min kristne tro har i stor grad vokst frem som følge av livene og eksemplene til mennesker jeg har kjent – ikke berømte, ikke helgener, men venner og kjente som har sett både livet og døden i lys av oppstandelsesfortellingen, og stille akseptert at de har en framtid etter sin død.

1. Zacharias, Ravi *Has Christianity failed you?* (Zondervan, 2010) ss. 106-107.

Som rektor for en kristen høgskole som spesialiserer seg innen journalistikk, kommunikasjon og livssyn, mener jeg at disse radikale tankene fra A. N. Wilson reiser flere sentrale spørsmål som vi alle må tenke gjennom.

For det første må vi innse at sekularisme fungerer som en underliggende og ubestridt premiss for store deler av Vestens nyhets- og underholdningsmedier. Dette kan være sekularisme i en sterk antikristen versjon, slik vi ser det i nyateismen, eller i en svakere og mindre konfronterende versjon representert ved holdningen om at "Gud er irrelevant". Denne typen sekulære holdninger utgjør en innflytelsesrik plausibilitetsstruktur² innen store deler av medieindustrien.

For det andre er vi nødt til, uavhengig av vårt eget personlige standpunkt, å stille spørsmålstegn ved slike underliggende sekulære livssynsperspektiver, både filosofisk og praktisk. Filosofen Alvin Platingas har – i likhet med mange andre tenkere – argumentert med stor kraft at et sekulært utgangspunkt ikke har noe krav på en slik privilegert posisjon.

For det tredje er det avgjørende viktig at nyhets- og underholdningsmediene speiler vårt pluralistiske samfunn, og derfor også gir plass for kristne hverdagsmennesker, fagpersoner og perspektiver når dette måtte være naturlig. A. N. Wilsons ord illustrerer både gyldigheten og verdien ved troverdig kristent nærvær i de store nyhets- og underholdningsmediene.

For det fjerde gir Wilsons livshistorie gode grunner til å reflektere over hvilken forklarende kraft Jesu oppstandelse har, i forhold til andre sekulære og religiøse livssynsalternativer. Ifølge klassisk kristen tro svarer Jesu oppstandelse på menneskets dypeste eksistensielle behov (representert ved død og skyld), samtidig som oppstandelsen også viser at Jesus er unik med absolutt autoritet. Dessuten gjør de nytestamentlige skriftene krav på å formidle troverdige beretninger fra øyenvitner som hevder at Jesus døde, graven var tom og at Jesus viste seg som oppstanden.

Slike utfordrende apologetiske påstander bør ikke komme som en overraskelse for kristne, men det er fort gjort å undervurdere den potensielt livsforandrende kraft som ligger i Bibelens unike og utfordrende budskap om Jesu oppstandelse.

(Oversatt fra <http://larsdahle.no/are-major-news-and-entertainment-media-agents-of-secularization> av redaksjonen, opprinnelig publisert 6/8 2010 på www.larsdahle.no og her bearbeidet av forfatteren for *Theofilos*)

Lars Dahle

2. En plausibilitetsstruktur er en grunnleggende holdning eller tenkning i et gitt sosialt miljø som gjør at en idé, en bevegelse eller en organisasjon oppfattes som troverdig i dette miljøet.